

Mariëlle Bovenkamp

Om van
te smullen!

Prins Heerlijk

Romantisch, charmant en vol humor

PRINS HEERLIJK

Van deze auteur is eerder verschenen:

Holiday Blues
Dubbel verliefd
Vakantiepret?!

Lees van uitgeverij Zomer & Keuning
ook de chicklitromans van

Iris Boter

Marijke van den Elsen

Jolanda Hazelhoff

Gillian King

Petra Kruijt

Els Ruiters

Rianne Verwoert

of check www.nederlandsechicklit.nl voor de nieuwste titels!

Mariëlle Bovenkamp

Prins Heerlijk

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 610 4

NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen

Omslagfoto: Image Source, Getty Images

© 2011 Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

www.nederlandsechicklit.nl

Alle rechten voorbehouden

1

Geërgerd draaide Jilly Staman zich om op haar handdoek. Het gras was te hard, de handdoek te ruw, en de zonnebrandcrème die ze net voor de zoveelste keer had opgesmeerd, liep in een straaltje van haar benen. Op haar huid verschenen rode plekken waar de crème was verdwenen. Met een zucht reikte Jilly naar de tube, maar nu ze op haar buik lag, kon ze er net niet bij. Chagrijnig rolde ze opnieuw op haar rug en stak haar arm uit naar haar tas. Toen ze de tube pakte, schoot de dop los, en een dikke klodder zonnebrand besmeurde de binnenkant van haar handtas. Haar dure handtas, welteverstaan. Nou ja, duur... De vijftig euro die hij had gekost, had ze zich eigenlijk niet kunnen veroorloven. En nu was de tas verpest.

Jilly vloekte luid en ging overeind zitten. Ze zocht in haar tas naar zakdoekjes, maar smeerde de witte smurrie alleen maar verder uit.

Karin van Hagen tilde haar zonnebril een stukje op en keek met lichte verbazing naar de verrichtingen van haar vriendin. 'Is er iets?' informeerde ze sloom. 'Waar ben je mee bezig?'

'Mijn tas redden,' antwoordde Jilly chagrijnig. 'Maar dat lukt voor geen meter. Heb jij een tissue voor me?'

Karin viste een pakje zakdoekjes uit haar tas en overhandig-

de het aan Jilly zonder één moment rechtop te gaan zitten. ‘Wat is die witte troep?’ vroeg ze toen ze de tas van haar vriendin zag.

‘Zonnebrand. Die tas kan ik wel weggoaien.’

‘Welnee,’ zei Karin, die haar hoofd alweer naar de zon had gedraaid en haar ogen had gesloten. ‘Die kun je echt wel wassen. Dan is die tas van jou weer als nieuw.’

‘Hij ís nieuw,’ bromde Jilly. ‘Ik heb hem net twee weken.’

Nu richtte Karin zich op haar ellebogen en keek haar vriendin verwonderd aan. ‘Wat is er met jou aan de hand? Je hebt een gezicht als een oorwurm.’

Jilly’s blik werd nog een beetje donkerder. ‘Mag het misschien? Ik lig elke maand krom om de huur te kunnen betalen sinds Arno gewoon zijn biezen heeft gepakt en bij die trut is ingetrokken, en net nu ik onverantwoord veel geld heb uitgegeven aan een tas, verpest ik hem binnen twee weken met zonnebrand. Er zijn mensen chagrijnig geworden om minder, hoor.’

Karin keek meelevend. ‘Ach, je hebt ook gelijk. Natuurlijk heb jij het volste recht om niet blij te zijn. Als er iets is wat ik voor je kan doen, moet je het zeggen. Geef om te beginnen die tas aan mij mee. Mijn moeder is een fenomeen als het op wasen aankomt. Binnen een week heb jij je tas terug en lijkt hij nieuwer dan toen je hem kocht. Dat beloof ik je.’

Nu moest Jilly glimlachen. ‘Dank je wel,’ zei ze. ‘En sorry dat ik vandaag zo ongezellig ben. Het is alleen...’ Ze dacht even aan wat er eerder die middag was gebeurd. ‘Ik kwam Arno tegen op weg hiernaartoe. Samen met dat sekreet. Hij kon niet eens de beleefdheid opbrengen om te vragen hoe het met me gaat. En zij keek me alleen maar triomfantelijk aan. Nou, ze mag hem hebben, hoor!’

‘Goed zo!’ riep Karin en ze klapte fanatiek in haar handen. ‘Dat is de *spirit!* Arno doet jou niets meer en dat mens al helemaal niet.’

‘Precies.’ Jilly knikte heftig om het te bevestigen. Natuurlijk was ze allang over Arno heen. Als hij haar wilde bedriegen, prima! Hij moest niet denken dat ze lang zou treuren over een loser als hij. Ook al hadden ze bijna drie jaar een relatie gehad en twee jaar samengewoond. Zij had hem toch zeker niet nodig? En dat hij nu liep te paraderen met die Debby, die twee keer zo dik was als zij en bovendien een enorme neus had, moest hij vooral zelf weten. Háár kon het in elk geval niet schelen.

‘Hij zoekt het maar uit!’ zei Jilly en ze stak haar neus naar voren. ‘Mij doet het allemaal niets.’

‘Heel goed,’ zei Karin. ‘Zo mag ik het horen.’ Ze strekte zich weer uit op haar handdoek en sloot haar ogen.

Het was alleen jammer dat Jilly zelf wist dat het niet waar was. In de twee maanden die er nu waren verstreken sinds haar relatie met Arno nogal abrupt was geëindigd, was ze vooral bezig geweest met bewijzen dat het haar allemaal niets meer deed, maar toen ze hem vandaag was tegengekomen, had ze zich weer eens pijnlijk gerealiseerd dat dat niet waar was. Toen ze hem vanuit haar ooghoek had gespot en tot overmaat van ramp meteen had gezien dat hij niet alleen was maar met háár, wilde ze het eerstvolgende straatje in fietsen en daar wachten tot hij voorbij was gelopen. Maar dat ging niet, want er kwam net een tram aan en Jilly had maar net op tijd terug kunnen sturen naar het fietspad, anders was ze nu zo plat als een dubbeltje geweest. Daarna had ze nog willen wegvluchten via een ander straatje, maar dat had ertoe geleid dat de hele straat was opgeschrikt door luid getoeter en de piepende remmen van een auto, gevolgd door luid gevloek uit het raampje. Met een knalrood hoofd was Jilly vol op de trappers gaan staan en zo snel als enigszins mogelijk was, was ze Arno en zijn nieuwe vlam voorbijgefietst. Ze had eigenlijk stug de andere kant op willen kijken, maar net op dat moment stak een klein kind zomaar het fietspad over en Jilly had slingerend moeten

uitwijken. Precies langs Arno en Debby. Haar had ze geen blik waardig gekeurd – al was het veel te krappe roze topje dat ze droeg Jilly eerder wel opgevallen, en tot haar genoegen had ze vastgesteld dat Debby leek op een zuurstok – maar haar blik was blijven hangen aan die van Arno. Heel even waren hun blikken in elkaar gehaakt en het was onmogelijk geweest de andere kant op te kijken. Als door een magneet werden Jilly's ogen naar de zijne getrokken en ze had wanhopig gezocht naar iets wat leek op spijt, maar ze had het niet gevonden. Het volgende moment had Arno zijn blik weer op de zuurstok gericht en zonder elkaar gedag te zeggen, waren ze elkaar gepasseerd. En dus had Jilly zich maar weer op het standpunt gesteld dat ze al lang en breed over Arno heen was, ook al had ze aan hun vluchtige ontmoeting een dof gevoel overgehouden. Ze hoopte dat het snel zou verdwijnen.

Jilly keek om zich heen. Het was druk in het Vondelpark, zoals altijd op een van de eerste zomerdagen van het jaar. Het leek wel alsof heel Amsterdam de middag vrij had genomen om te genieten van de eerste zonnestrallen. Jilly had ook haar baas overgehaald om haar om twee uur naar huis te laten gaan, aangezien het uitgestorven was in de boekhandel waar ze werkte en ze vermoedde dat het die middag zo rustig zou blijven. Wie ging er nu rondhangen in een boekwinkel als je ook op een handdoekje in het park kon liggen? Blijkbaar had Janine, haar baas, al haar meevoelendheid bij elkaar geschraapt en besloten dat haar hardst werkende medewerker de paar uurtjes vrij wel had verdiend. Uiteraard niet zonder deze zorgvuldig te noteren en van haar vakantie-uren af te trekken, ook al had Jilly de week ervoor de koopavond gewerkt omdat de uitzendkracht het weer eens had laten afweten.

Maar Jilly had besloten haar kostbare vrije tijd niet te verdoen met bakkeleien met een oude tang die al zeker een jaar of twintig niet meer in de zon had gelegen, te oordelen naar

haar bleke huid en ijskoude blik. In plaats daarvan had ze haar kans gegrepen: ze was snel naar buiten gegaan en had Karin opgebeld. Haar vriendin had er wel oren naar gehad om de middag in het park door te brengen. Karin werkte in een eet-café en hoefde pas om vijf uur te beginnen.

Jammer genoeg zat een vrije middag er voor hun andere vriendin, Susannah van der Veen, die ze kortweg Suus noemden, niet in. Als crècheleidster kon ze niet zomaar omdat het toevallig zonnig was de boel de boel laten en weggaan. De gestresste, overambitieuze ouders van de kinderen op wie ze paste, peinsden er niet over om vanwege de eerste zomerdag hun BlackBerry's en laptops uit te zetten en hun tijd te gaan verdoen in het Vondelpark.

Jilly keek naar de zuidrand van het park. Een paar straten verderop, in een van de mooiste straten van Amsterdam-Zuid, paste Suus nu op de verwende kinderen van verwende ouders. Suus had weleens uitgelegd dat de ouders die hun kind naar haar crèche deden van het ergste soort waren. Ze waren niet rijk genoeg om zich een fulltime nanny te kunnen permitteren, maar wel zo rijk dat ze in dure auto's reden en zich verheven voelden boven een simpele crècheleidster als Suus, die ze dan ook naar behoeven mochten uitkafferen. Vonden ze zelf. Suus kon er smakelijk over vertellen, maar Jilly wist heel goed dat ze het op haar werk steeds minder naar haar zin had. Jilly had haar vriendin maar niet gesms't om te vragen of ze mee ging naar het park. Dan zou haar dag alleen maar langer duren.

Automatisch kwamen haar gedachten terug bij Arno. Hij had vroeger op de crèche kunnen zitten waar Suus werkte. Zijn ouders waren precies de zogenaamd steenrijke snobs, die eigenlijk tachtig uur in de week moesten werken om hun te grote huis en te dure auto's te kunnen betalen. Jilly had vanaf het eerste moment dat ze bij haar schoonouders thuis was gekomen, geweten dat ze haar te min zouden vinden, en al

snel was gebleken dat ze gelijk had. Arno had er nooit iets over willen horen, maar Jilly had aan alles gemerkt dat zijn ouders haar afkeurden. Het toppunt was geweest toen Arno's moeder tijdens een etentje had gezegd dat ze voorzichtig moest doen met het bestek.

‘Dat is echt zilver,’ had ze zogenaamd lollig uitgeroepen. ‘Dat ben jij natuurlijk niet gewend, maar dit is heel iets anders dan een simpel IKEA-bestekje.’

Arno, zijn vader, zijn beide broers – iedereen had er smake-lijk om gelachen. Jilly daarentegen had gekookt van woede en ze had die heks haar meest vuile blik toegeworpen. Arno's moeder had die blik beantwoord met een zo mogelijk nog vui-lere en vanaf dat moment was het oorlog tussen hen geweest. Toen Jilly die avond tegen Arno had geklaagd over de opmer-king van zijn moeder over het bestek, had Arno gezegd dat ze zich niet zo moest aanstellen en dat zijn moeder het heus niet zo had bedoeld. Natuurlijk. Zijn ouders waren heilig. Het kleinste beetje commentaar op zijn familie kon er bij Arno al toe leiden dat hij dagen boos was. Jilly had zich in het begin heel vaak afgevraagd waarom Arno zo fel was als het over zijn ouders ging, tot ze erachter was gekomen dat zij elke maand tweeduizend euro naar hun zoon overmaakten. Gewoon, om van te leven. Arno zelf was net klaar met zijn studie rechten en verdiende ook niet slecht. Met het geld van zijn ouders erbij kwam er bij hem per maand meer binnen dan bij Jilly in drie maanden tijd. Maar, eerlijk was eerlijk, ze moest toegeven dat Arno er nooit een probleem van had gemaakt om zijn geld met haar te delen. Als ze uit eten gingen, hoefde Jilly zich nooit om de rekening te bekommeren en het gebeurde geregeld dat Arno haar zijn creditcard aanbood als ze aankondigde dat ze ging winkelen. Gelukkig had ze het aanbod nooit aangeno- men. Achteraf was ze daar blij om geweest.

Eigenlijk had ze zich al aan het begin van hun relatie afge- vraagd wat Arno in haar had gezien. Ze had hem ontmoet op

een strandfeest van een vriend van hem in Bloemendaal, waar Jilly terecht was gekomen omdat Arno's vriend Karins baas was. Ze was Arno letterlijk tegen het lijf gelopen toen hij net drankjes had gehaald. Een onverhoedse beweging van Arno had ertoe geleid dat Jilly drie glazen bier over zich heen had gekregen, en de rest van de avond was hij niet meer bij haar weg te slaan. Eerst om ongeveer driehonderd keer zijn excuses aan te bieden – al had Jilly al snel van iemand een droog shirt gekregen waardoor het net leek alsof ze in de strandtent werkte en ze voortdurend werd aangeklampt door mensen die iets wilden bestellen – maar steeds meer omdat hij Jilly wel leuk leek te vinden. Zij had meteen gezien dat Arno en zichzelf zo verschillend waren als dag en nacht en ze had geprobeerd de boot af te houden, maar naarmate de avond vorderde, was Arno steeds minder subtiel geworden in zijn hints. De overmatige hoeveelheid drank die vloeide, speelde daar waarschijnlijk ook wel een rol in. Diezelfde drank had ertoe geleid dat Jilly steeds losser was geworden en dat ze haar doorgaans nogal serieuze houding als het op mannen aankwam, had laten varen. Waarom kon het niet leuk zijn voor één avond en verder niets?

Vanaf dat moment was het steeds leuker geworden en Arno had zich, ondanks zijn lichte beneveling, ontpopt als een ware *gentleman*. Die avond zoenden ze voor het eerst en, als het op dat moment aan Jilly had gelegen, ook voor het laatst. Maar toch had ze Arno haar nummer gegeven toen hij daar om vroeg, met het idee in haar achterhoofd dat hij toch nooit meer zou bellen.

Tot haar grote verbazing had hij de volgende dag al aan de lijn gehangen.

‘Hé,’ zei Karin sloom, Jilly uit haar gedachten halend. ‘Zit je nou nog steeds in over die tas? Dat hoeft echt niet. Ik beloof je dat mijn moeder hem wel schoon weet te krijgen.’

Jilly dacht helemaal niet aan haar tas, maar toch knikte ze, omdat ze geen zin had om met Karin te bespreken waar ze aan

dacht. Ze maakte haar blik los van de bomenrij aan de kant van Amsterdam-Zuid waar ze onbewust nog steeds naar zat te staren en keek naar Karin. ‘Gelukkig maar.’

Karin ging rechtop zitten en reikte naar de koelbox die ze had meegenomen. ‘Ik denk dat het tijd is dat we de rosé openmaken. Je zit erbij met een gezicht als een donderwolk en over het algemeen vrolijkt drank je wel op.’

Jilly keek op. ‘Dat klinkt als een ernstig drankprobleem.’

‘Nee hoor,’ zei Karin opgewekt. ‘Elke verlaten vrouw heeft baat bij een fles rosé en een middag in het park, al is ze dan al twee maanden geleden verlaten. Het wordt tijd dat je een keer uit je donkere hol kruipt en je gaat realiseren dat je honderdduizend keer beter af bent zonder die ellendeling van een Arno.’

‘Maar ik ben al...’ protesteerde Jilly.

Karin viel haar in de rede. ‘Ga nou niet zeggen dat je al lang over hem heen bent, want dat beweer je al zo’n beetje vanaf de seconde dat hij ervantussen ging en Suus en ik hebben het nog geen seconde geloofd. Vandaag ook weer, je gezicht ziet eruit alsof er een vrachtwagen overheen is gereden en je zit zonder iets te zeggen voortdurend naar de bomen te staren. De bomen aan Arno’s kant van de stad, welteverstaan.’

Karin noemde Amsterdam-Zuid altijd Arno’s kant van de stad, al woonde hij zelf tegenwoordig midden in het centrum. Maar dat maakte volgens Karin niet uit. Ze vond hem een snob en waar hij ook woonde, hij liet je altijd merken waar hij oorspronkelijk vandaan kwam.

‘Ik dacht aan Suus,’ beweerde Jilly. ‘Dat zij moet werken.’

‘Natuurlijk,’ zei Karin, terwijl ze de fles wijn uit de koelbox haalde. ‘Dat geloof ik uiteraard direct. Want elke keer als je aan Suus denkt, trek je een gezicht als een zielige, in de steek gelaten puppy.’

‘Ik kijk niet als een puppy,’ zei Jilly. ‘En ik dacht echt aan Suus.’

‘Je kijkt wel als een puppy en je dacht aan Arno,’ zei Karin. ‘En daarom ga ik nu de rosé inschenken. O, shit.’

Jilly keek op en volgde Karins blik. ‘Wat is er?’

‘Daar lopen twee collega’s van me en ik vrees dat ze me hebben gezien. Als ik ergens geen zin in heb, is het wel dat ze erbij komen zitten.’

Karin had een heleboel leuke collega’s, en een paar die ze niet kon uitstaan. Jammer genoeg hadden die laatsten juist besloten dat Karin hun beste vriendin was en op dagen als deze waakte Karin er altijd voor dat ze hen tegenkwam. Meestal wist ze hen te ontwijken. Meestal, behalve nu.

‘Ik ga ze wel even gedag zeggen.’ Karin sprong op en holde naar het tweetal toe, voor ze de kans kregen naar Jilly en haar toe te komen en neer te ploffen. Jilly keek toe. Ze meende de twee Spaanse meiden te herkennen van wie ze nooit de namen kon onthouden, maar die een maand of drie geleden naar Amsterdam waren gekomen en wanhopig op zoek waren naar vrienden. Karin werd er stapelgek van dat ze voortdurend met haar wilden afspreken en haar om die reden altijd op haar vrije dag belden.

Terwijl Karin haar best deed om haar collega’s zo snel mogelijk weer af te schudden, viel Jilly’s oog op het etiket van de rosé. Tavel Rosé. Precies dezelfde rosé die zij en Arno hadden gedronken op de laatste avond dat ze samen waren. Al had Jilly op dat moment natuurlijk nog niet geweten dat het de laatste avond zou worden. Ze begreep nog steeds niet dat ze het niet eerder had gezien. Arno’s mededeling dat hij verliefd was geworden op een ander, was voor haar als een donderslag bij heldere hemel gekomen. Het ene moment was er werkelijk geen vuiltje aan de lucht geweest, het volgende moment stortte haar wereld in en was Arno bezig een sporttas in te pakken.

‘Het ligt niet aan jou, het ligt aan mij,’ had hij nog gezegd. Gevolgd door nog veel meer clichés als ‘we blijven vrienden’, ‘het is beter zo’ en de grootste doodoener ‘je wordt vast veel

gelukkiger met een ander'. Daar had Jilly al helemaal niet in geloofd. Ze was perfect gelukkig geweest met Arno en ze had er geen enkele behoefte aan gehad om daar verandering in te brengen. Maar helaas was gebleken dat zij de enige was binnen hun relatie die er zo over dacht. Arno kwam ineens op de proppen met het verhaal dat hij al langer twijfelde over hun relatie, dat de verliefdheid die hij voelde voor zijn collega natuurlijk niet uit de lucht kwam vallen en dat hij het uiteraard ook niet zo had gewild.

Nee, had Jilly nog vaak verbitterd gedacht. Dat had er nog bij moeten komen, dat hij het allemaal zo had gewild.

Maar haar bittere gedachten hadden haar geen steek verder gebracht bij het oplossen van allerlei problemen die ze niet had gehad toen Arno en zij nog samen waren geweest en waar ze ook niet om had gevraagd. In Arno's grote clichéboek was ook 'jij kunt hier natuurlijk blijven wonen' voorgekomen, maar helaas niet 'ik betaal uiteraard de helft'. Dus nu zat Jilly opgescheept met een appartement van negenhonderd euro per maand en een contract dat nog zeven maanden liep. Ondanks zijn rechtenstudie had Arno niets kunnen doen om het contract te ontbinden. Althans, dat was wat hij had gezegd nadat hij er een snelle blik op had geworpen. Jilly had het wel apart gevonden dat hij dat blijkbaar binnen vijftien seconden kon vaststellen, en zelfs zonder het contract helemaal door te bladeren. Toen was hij naar buiten gegaan en in zijn zwarte cabrio gestapt. Bij gebrek aan een dak op de auto had Jilly heel duidelijk kunnen zien dat er een blonde troela op de passagiersstoel zat. Een blonde troela die Arno begroette met een vijf minuten durende zoen. Jilly had zichzelf gedwongen na vierenhalve minuut haar blik af te wenden, al had het haar grote moeite gekost. Toen ze weer had opgekeken, had ze nog net gezien hoe Arno de motor startte en de straat uit scheurde.

Een week later had hij een verhuisbedrijf gestuurd om pre-

cies de helft van de meubels weg te halen, plus een hele zwik spullen die van hem waren, omdat hij ze destijds had betaald. Zijn computer, twee televisies, het koffiezetapparaat – ineens miste Jilly de helft van de inboedel. Boos had ze Arno gebeld om hem te vragen waar dit allemaal op sloeg, maar het enige wat hij had gezegd was dat hij nog zo aardig was geweest om slechts de helft van de meubels weg te halen, hoewel hij een stuk meer dan dat had betaald.

Daarna had Jilly hem niet meer gesproken. Ze had de ontbrekende spullen vervangen, wat een aanzienlijk gat had geslagen in haar toch al magere spaartegoed. Datzelfde spaargeld was nog meer geslonken door de maandelijkse huur die meer dan de helft bedroeg van wat ze verdiende. Jilly had geprobeerd een nieuwe huisgenoot te vinden, maar ondanks de perfecte locatie van het appartement en haar eigen, vrij normale voorkomen – vond ze zelf – hadden er alleen maar rare snuiters gereageerd op haar oproep. De eerste wilde weten welke kamer geschikt zou zijn voor haar drumstel en begreep werkelijk niet waarom Jilly dat niet zag zitten, de tweede vroeg of hij zijn terrarium in de woonkamer mocht zetten omdat zijn vogelspinnen anders zouden vereenzamen en de derde kwam op het lumineuze idee om mee te delen dat Indisch koken haar hobby was en dat ze, bij gebrek aan een baan, hele dagen in de keuken stond om curry te maken. Zelf had ze dat waarschijnlijk als een pluspunt beschouwd aangezien ze had aangekondigd altijd te veel te maken voor haar alleen, maar Jilly had haar om die reden linea recta teruggestuurd naar het dorp waar ze vandaan kwam en waar het waarschijnlijk vierentwintig uur per dag naar curry rook.

Nog wat vreemde types later had Jilly besloten de zoektocht maar te staken en het huis in haar eentje te blijven huren tot ze het contract kon opzeggen en iets goedkopers kon uitzoeken. Een van de digitale nieuwsbrieven die ze elke dag in haar mailbox ontving en waar iemand dagelijks een nieuw cliché in

zette, had precies die dag de volgende spreuk gebracht: *Zoekt niet en gij zult vinden*. Jilly had dat als een teken beschouwd dat zich heel snel een nieuwe huisgenoot zou aandienen die helemaal perfect zou zijn. Helaas waren er nu al weken verstreken, en vele nieuwe spreuken verschenen, maar die huisgenoot had zich nog steeds niet gemeld. Jilly had zo langzamerhand de hoop opgegeven dat het nog zou gebeuren, en van die stomme nieuwsbrief had ze zich uitgeschreven. Die bracht alleen maar onzin.

Ze keek toe hoe Karin haar collega's afpoeierde en nam nog maar een grote slok rosé. Ze probeerde een soort van glimlach op haar gezicht te toveren, maar die kostte haar te veel moeite en dus staakte ze haar poging maar weer. Haar leven was op dit moment nu eenmaal het glimlachen niet waard.

Mariëlle Bovenkamp

Prins Heerlijk

Om van te smullen!

Het leven van Jilly ziet er bepaald niet uit zoals ze zou willen. Haar relatie is voorbij en haar werk vindt ze vreselijk. Dan krijgt Jilly interessant nieuws: in het dorp waar ze opgroeide, komt een rijk echtpaar te wonen. Mét hun knappe zoon!

Of hij echt zo knap is als de tamtam beweert, willen Jilly en haar vriendinnen met eigen ogen beoordelen. Ze gaan samen naar de villa, proberen de jongen in de stad op te sporen... Hun plannetje werkt. De inderdaad heel knappe Ruben merkt Jilly op en valt voor haar. Zij is ook smoorverliefd op hem. Ze stelt zich al voor hoe ze samen een luxeleventje leiden met al dat nieuwe geld. Maar er komt een eind aan haar geluk als Prins Heerlijk niet zo heerlijk blijkt te zijn als hij leek. Zal Jilly's leven ooit weer zo sprookjesachtig mooi worden, of moet ze accepteren dat er voor haar geen droomprins is weggelegd?

Mariëlle Bovenkamp is een chicklitschrijfster in hart en nieren. De komische en romantische gebeurtenissen in haar boeken stapelen zich op, om tot een verrassende climax te komen. Van haar verschenen eerder *Vakantiepret?!*, *Dubbel verliefd* en *Holiday Blues*.

NUR 301

ISBN 978-90-5977-610-4

Zomer & Keuning

www.nederlandsechicklit.nl